

Кога мама умираше,
 А тя менѣ заръчаше:
 Нис(з)ко либе, да не либа,
 Нито ниско, ни високо;
 Азъ залибихъ пусто либе!
 Пеѣя човѣкъ, лакхъ брада;
 Шапка-та му три-дни длъга
 Три-дни длъга день широка;
 На среда-та протхъна та,
 Съ кола слама затхъна та.
 Азъ у(о)тидохъ въ гадина-та,
 Азъ го наидохъ въ латина-та,
 Че са бори съ мравуници-те;
 Пусти мравки, се отгоре,
 А либе-то, се отдолу;
 Азъ го узехъ въ престилка-та,
 Занесухъ го въ къщи въ кхъ-тъ,—
 Фръкна искра изгори го;
 Азъ го турихъ подъ водникъ-тъ,—
 Капна капка удави го;
 Азъ го турихъ на поличка, —
 До(й)де мишка завлече го;
 Пратихъ котка довлече го.

Подобныя существа встрѣчаются также въ преданьяхъ Турокъ и называются *джудже*, и, безъ сомнѣнія, ничего не имѣютъ общаго съ джудже—карлами, которыхъ такъ много въ турецкихъ сераляхъ.

Примѣч. 30. Объ этой поговоркѣ мы помѣстимъ въ третьемъ выпускѣ сказку: „жена и мжжъ.“

Примѣч. 31. Какъ борится правда съ неправдою, мы объ этомъ въ 3-мъ выпускѣ помѣстимъ сказку: „Правда и кривда.“

Примѣч. 32. О томъ, какъ жена обманываетъ мужа, посылая его за „юрови яболки, за презморски миндале,“ въ 3-мъ выпускѣ будетъ сказка: „хитра жена.“

Примѣч. 33. Эта поговорка „Пусто опустѣло имаме, кога минале млади години,“ употребляется очень часто и въ пѣсняхъ, гдѣ молодая Болгарка жалуется на мужа, что онъ не